

Η Ανάστασις του Εσταυρωμένου Χριστού στην Τουρκία

Ιερομονάχου π.Γεωργίου Καυσοκαλυβίτου

Ιερά Καλύβη Ζωοδόχου Πηγής, Ιεράς Σκήτης Αγίας Τριάδος Καυσοκαλυβίων Αγίου Όρους

Προσφάτως πήρα την πρωτοβουλία να απαντήσω στις δηλώσεις του Τούρκου Υπουργού Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος κ. Μπαϊρακτάρ, που σε δηλώσεις του ισχυρίστηκε ότι ο Χριστιανισμός έχει καταντήσει κουλτούρα για την χειραγώγηση ουσιαστικά των λαών και ότι το ίδιο προσπαθούν να επιβάλλουν κάποιοι και στο Ισλάμ. Δηλαδή την ειρηνική κατάργηση της θρησκευτικότητας των λαών στο βωμό της ισοπεδωτικής παγκοσμιοποίησης. Θεώρησα ότι η θέση αυτή του Τούρκου Υπουργού έπρεπε να λάβει μίαν απάντηση από όλο τον Χριστιανικό κόσμο, όχι γιατί είναι λανθασμένη η διαπίστωσή του, αλλά για να δείξουμε με αγάπη την ουσία του Χριστιανισμού, που είναι η ζώσα αλήθεια που ενώνει τα διεστώτα. Η μία και μοναδική αλήθεια παρ' ότι ο σύγχρονος υλισμός και η έλλειψη αληθινών Αγίων ποιμένων στις Χριστιανικές χώρες, έχουν κρύψει την Αλήθεια του Χριστού από τους ανθρώπους.

«πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά»
(Πραξ. 2,44)

Επί του πρακτέου, θα πρέπει να διαπιστώσουμε που υπάρχει και ζει τελικά ο Χριστιανισμός πραγματικά, όπως εκείνος των πρωτοχριστιανικών χρόνων. Με Αγίους ποιμένες, με ειλικρινή διάθεση όλων των συμμετεχόντων, με τα πάντα κοινά, με τις δημόσιες εξομολογήσεις, με το πνεύμα ενότητας και αυτοθυσίας για τον συνάνθρωπο, τον αδελφό, με τη διάδοση του Ευαγγελικού Λόγου, με τις παραδόσεις όπως τις λάβαμε από τις πρώτες εκκλησίες και τους Αποστόλους.

Ακόμα και με την προαίρεση μαρτυρίου όπως απέδειξαν οι εκατόμβες μαρτύρων και ομολογητών, οι οποίοι οδηγήθηκαν ως πρόβατα στην σφαγή για εμάς, για να θεμελιωθεί η Εκκλησία του Χριστού στη γη, και μέσα από το αίμα τους και την Σταυρική θυσία του Αρχηγού και Κεφαλής της, να οδηγηθεί όλη η ανθρωπότητα στην σωτηρία.

Πιστεύω ότι σε αυτό το χρονικό σημείο για όλο το ανθρώπινο γένος, θα πρέπει να δούμε την αλήθεια κατάματα, που εν μέρει κρύβεται στα λόγια του Τούρκου Υπουργού. Πρέπει να δούμε την δική μας πικρή αλήθεια, ότι επιβεβαιώνουμε ως Χριστιανοί ότι η Χριστιανική βιωτή μας, λειτουργεί περισσότερο ως κουλτούρα, ως λατρεία του τύπου και της εικόνας μας, ως μια χλιαρότητα, για να ικανοποιήσουμε το προσωπικό αίσθημα της υποχρέωσης έναντι στον Δημιουργό μας, ως την τάξη των δούλων κατά τον Μέγα Βασίλειο, που τελούν τις εργασίες τους με σκοπό μόνο τον μισθό και την επιβίωσή τους.

Ο Μέγας Βασίλειος έζησε και μεγαλούργησε στον χώρο της σημερινής Τουρκίας και στην ευρύτερη μέση Ανατολή, με τεράστιο ποιμαντικό έργο σε μια εποχή δύσκολη από κάθε άποψη. Η ενωτική του δράση και η φροντίδα των αδικημένων, ασθενών, κακοποιημένων, πέρα από φυλή, εθνικότητα και θρήσκευμα τον καθιστούν αναγνωρίσιμο, γιατί ακριβώς μετουσίωσε τον Λόγο του Θεού σε πράξη και ως γνήσιος ποιμένας στερέωσε την Εκκλησία του Χριστού. Ως τύπος Χριστού ποιμένας, αγωνίστηκε για την ανάδειξη άξιων επισκόπων και την πιστή εφαρμογή των ιερών κανόνων από το ποίμνιο, πράγμα που καρποφόρησε και γίνεται αντιληπτό ως τις ημέρες μας.

Ο Χριστιανισμός αν και γνώρισε πολλούς διωγμούς εκ των έσω και έξωθεν πολεμίων, απέδειξε ότι η σπορά του Μ.Βασιλείου και άλλων μεγάλων Αγίων της εποχής του, είχε πετύχει, και αυτό γίνεται αντιληπτό μέχρι σήμερα. Η καρποφορία του Ευαγγελίου γέννησε μεγάλους Αγίους της Ορθοδοξίας σε εκείνες ακριβώς τις περιοχές, που έθεσαν στέρεες βάσεις, αλλά δημιούργησε κι έναν τρόπο ζωής στην Τουρκική κοινωνία, που αν και επηρεάστηκε από τις Ισλαμικές παραδόσεις, ωστόσο κράτησε Χριστιανικές αξίες που ζουν ακόμη και στις ημέρες μας σε αυτό το ιδιότυπο καθεστώς. Η αξία της οικογένειας, της ευσέβειας, της αλληλεγγύης, του σεβασμού στις παραδόσεις είναι αξίες που ακόμη δεν έχουν αλλοτριωθεί, (ως ένα βαθμό) ,από την δυτική επιρροή και εκκοσμίκευση στην Τουρκία. Έστω κι αν αυτές οι αξίες εκδηλώνονται σε μια χώρα με το Ισλάμ ως επίσημη θρησκεία, είναι αναμφισβήτητο ότι οι ρίζες τους οδηγούν στα πρωτοχριστιανικά χρόνια. Είναι επίσης πανθομολογούμενες οι πολλές κοινές μας καταβολές είτε σε επίπεδο παραδόσεων, είτε σε επίπεδο ιδιοσυγκρασίας. Οι Τούρκοι ως λαός, ειδικά της Μ.Ασίας, έχουν περισσότερα κοινά με τους Έλληνες παρά με τον υπόλοιπο αραβικό κόσμο. Διατηρούν κάτι που τους κάνει να ξεχωρίζουν απ' το υπόλοιπο Ισλάμ. Αυτό το κάτι είναι η κοινή ρίζα στην Ελληνικότητά τους, αφού επί αιώνες εκεί

κυριαρχούσε το Ελληνικό στοιχείο, αλλά και οι Χριστιανικές παρακαταθήκες που άφησε στις επτά Εκκλησίες ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος.

Αντικρίζοντας την αλήθεια θα συνειδητοποιήσουμε ότι στην Ελλάδα Ιεροί θεσμοί βάλλονται, αφού μόνοι μας ανοίγουμε κερκόπορτες και εισάγουμε αντιχριστιανικές παραδόσεις και πρακτικές, ενώ στην Τουρκία φυλάσσονται ως κόρη οφθαλμού, αξίες όπως η πατρίδα, η θρησκεία και η οικογένεια. Ακόμα κι αν αυτό λέγεται Ισλάμ, δείχνει πρακτικά ότι είναι πιο κοντά στην Αλήθεια του Χριστού από τον Προτεσταντισμό, που δεν μπορεί να αποδεχθεί την Παναγία ως Κόρη Παρθένο, ενώ αντιθέτως το Ισλάμ και την αποδέχεται αλλά και την σέβεται. Αν και καταφθάνουν διαρκώς ενθαρρυντικά μηνύματα προτεσταντών της Αμερικής, ότι ασπάζονται τελευταίως την Ορθοδοξία, ωστόσο σαν δόγμα στέκει μακρύτερα από τον Χριστό ακόμη και απ' το Ισλάμ. Έτσι μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε το παράδοξο για εμάς τους ανθρώπους αλλά Ορθόδοξο στην λογική του Θεού, η Ελλάδα να σκλαβώνεται για 400 χρόνια στα χέρια των Οθωμανών και όχι των δυτικών. Μόνον ως Θεία Πρόνοια μπορούμε να το εκλάβουμε αυτό, προκειμένου να κρατηθεί ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός όρθιος, έστω και καταδιωκόμενος, αληθινός και γνήσιος. Άς μην μας διαφεύγει άλλωστε, ότι η Εκκλησία την εποχή που ήταν διωκόμενη έλαμψε περισσότερο, συντηρήθηκε, και κρατήθηκε όρθια. Και όχι μόνο κρατήθηκε όρθια, αλλά προσέφερε την αλήθεια του Χριστού στον μουσουλμανικό κόσμο, κι αν ακόμα δεν κατάφερε να τον μετεστρέψει, τουλάχιστον να του δείξει την αγκαλιά της αγάπης του Χριστού. Άλλωστε ουδείς αμφιβάλλει ότι αυτό πρέπει να είναι και το αληθινό πνεύμα των Χριστιανών. Γι' αυτό και είναι επιτακτική η ανάγκη να επανέλθουμε στο πνεύμα του Αποστόλου Παύλου και στην αγάπη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, ο οποίος καταδέχθηκε να γίνει ακόμα και δούλος σε μια γυναίκα ειδωλολάτρισσα, προκειμένου να δείξει στην πράξη το πνεύμα του αληθινού Χριστιανού. Ένα πνεύμα που καταδεικνύει ότι με την υπομονή και την αγάπη μπορεί και αγκαλιάζει τους πάντες. Ακόμη και την ειδωλολάτρισσα Ρωμάννα, ώστε με την σειρά της να υποκλιθεί στο μεγαλείο του πνεύματος που χαρακτήριζε τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο και να βαπτιστεί Χριστιανή.

«ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μαρκ. 10,42-45)

Ερχόμενοι όμως και πάλι στο σήμερα, θα πρέπει να διαπιστώσουμε πρώτο απ' όλα το σημείο που βρισκόμαστε και σε ποιες ράγες οδηγούμε και καθοδηγούμε.

Διεκδικούμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων αλλά και με τον Χριστό; Επιδιώκουμε την ειρήνη, την αδελφικότητα και την ομόνοια με όλους; Τι ζητούμε για τον αδελφό μας; Βλέπουμε τους Τούρκους ως αδελφούς ή ως εχθρούς που κατέχουν τη γη μας;

Η απάντηση ίσως εκπλήξει κάποιους αλλά πιστεύω ότι πρέπει να πούμε την αλήθεια και μόνο. Μιαν αλήθεια Ευαγγελική, ότι οι Χριστιανοί δεν έχουν χαμένες πατρίδες ούτε αναζητούν επίγειες, αλλά διεκδικούν με παρρησία μόνον μία την άνω Ιερουσαλήμ.

«Ουκ έχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν»

Αυτή την πατρίδα αναζητούσαν και διεκδικούσαν οι πρώτοι Χριστιανοί και στην ίδια κατεύθυνση πρέπει να κινηθούμε και εμείς σήμερα. Στο ίδιο πνεύμα κινούμενος ο πνευματικός μαθητής του Αγίου Μάρκου Ευγενικού και πρώτος Πατριάρχης μετά την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, Γεννάδιος Σχολάριος, είπε (1465) την περίφημη πρόταση. «Είμαι Χριστιανός, ως εκ τούτου, δεν δύναμαι να είμαι Έλλην» σαφώς όχι υποτιμώντας τον ελληνισμό, αλλά τονίζοντας την ενότητα που διασφαλίζει η ενέργεια του Αγίου Πνεύματος πάνω από Έθνη, λαούς, φυλές, διαχρονικά. Όταν διεκδικούμε το πρόσκαιρο, όταν επιζητούμε το εφήμερο, όταν γαντζωνόμαστε στα γήινα, όταν προσπαθούμε να ρυθμίσουμε μόνοι μας τα πράγματα, αναπόφευκτα οδηγούμαστε σε συγκρούσεις καταστροφικές για τον άνθρωπο. Διεκδικούμε μόνον τον Χριστό, και Εκείνος ως Παντοδύναμος και Δίκαιος ρυθμίζει τα πάντα. Μόνοι μας οδηγούμαστε σε αδιέξοδα ερχόμενοι σε συγκρούσεις με ομόδοξους και ετερόδοξους, μακριά από το πνεύμα του Χριστού.

«ὅπου οὐκ ἔνι Ἑλληὺν καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3,11)

Όλοι οι άνθρωποι έχουν έναν κοινό Πατέρα, έναν κοινό Φίλο τον Χριστό. Εχθρός είναι ο διάβολος. Είναι αυτός που με τη νέα τάξη πραγμάτων θέλει να φέρει τη σύγχυση στον κόσμο και τη διχόνοια μέσα στα Έθνη. Είναι ο ίδιος που καθοδηγεί την ανθρωπότητα στο να εξοπλίζεται με φρενήρεις ρυθμούς για να οδηγηθεί που; Ζωντανό παράδειγμα η Ελλάδα που εξοπλίζεται μαζί με την Τουρκία, πάντα απ' τους ίδιους προμηθευτές, πολεμικά όπλα κι αεροπλάνα, αλήθεια για ποιο λόγο; Πέρα από την ενδεχόμενη πολεμική σύγκρουση τί άλλο προσφέρουν αυτές οι πρακτικές και υπό ποίου πνεύματος καθοδηγούνται; Όμως, και ας μην μας διαφεύγει, ότι ακόμη και αυτοί που υπηρετούν αυτήν τη νέα τάξη πραγμάτων, αδέρφια μας είναι. Είναι όμως σε λάθος δρόμο, και πρέπει να παραδειγματιστούμε απ' το πως ενεργεί ο Ουράνιος Πατέρας στα παιδιά του, προκειμένου να τα συνετίσει ώστε να έρθουν στον δρόμο Του και ανάλογα να ενεργήσουμε και εμείς. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η μάχαιρα θα φέρει μάχαιρα και το επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Χριστός. (Ματθ.26,52). Τα όπλα φέρνουν και δυστυχία και μόνον δυστυχία. Μόνον η αγάπη του Χριστού μπορεί να σταθεί

απέναντι στην ισοπεδωτική παγκοσμιοποίηση, που στηλίτευσε και ο κ.Μπαϊρακτάρ. Φέτος συμπληρώνονται 1700 χρόνια από το 313μ.Χ. που εξεδόθη στην νέα Χριστιανική Αυτοκρατορία το διάταγμα περί ανεξιθρησκείας των Μεδιολάνων, που έβγαλε από τις κατακόμβες τους κρυπτοχριστιανούς, και έδωσε σε όλους τους πολίτες της επικράτειας την ελευθερία να πιστεύουν και να εκφράζουν την πίστη τους όπου και όπως επιθυμούσαν. Η ελευθερία που χαρίζει ο Χριστός είναι το πνεύμα που αγκαλιάζει τον κόσμο και τον ενώνει. Η ελευθερία αυτή στέκεται απέναντι στον στόχο της κατάρτησης των θρησκειών από την παγκοσμιοποίηση.

Οι Έλληνες πρέπει να κοιτάξουν στην καρδιά της Τουρκίας, και θα διαπιστώσουν κάποια σημάδια της παρουσίας του Χριστού. Μιας Τουρκίας που αντιστέκεται στον οδοστρωτήρα του αφανισμού, υπερασπίζοντας τις δικές της Θερμοπύλες, αναζητώντας μέσα από την διαφορετικότητά της την αλήθεια για να αναστηθεί. Την αλήθεια που έρχεται όταν δεις τον αδελφό σου, ως αδελφό ελεύθερο, όπως τον έπλασε ο Θεός. Ελεύθερο να επιλέγει αυτό που θέλει. Εμείς έτσι αγκαλιάζουμε την Τουρκία αλλά και όλο τον κόσμο. Αυτή άλλωστε είναι η παρακαταθήκη του Χριστού στο ανθρώπινο γένος και ο μόνος τρόπος για να την υπηρετήσουμε είναι, μετουσιώνοντας την σε πράξη. «Και γώ την δόξαν ην δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς εν εσμέν»(Ιωαν. 17, 22). Είμαστε αδέρφια που πρέπει δούμε την αλήθεια που μας ενώνει.

Η διαφορετικότητά μας είναι επιβεβαίωση παρουσίας Θεού. Αυτό που πρέπει να ευχόμαστε αλλά και το οποίο θα πρέπει να αγωνιζόμαστε, είναι η ανθρωπότητα μέσα από αυτή την διαφορετικότητα, να ανακαλύψει την πραγματική αλήθεια για να ελευθερωθεί πραγματικά.

«Γνώσεσθε την αλήθειαν, και ή αλήθεια έλευθερώσει ύμᾶς (Ιω. 8,32)».

Ο Γέρων Πορφύριος τόνιζε ότι σήμερα ζούμε όπως τα χρόνια του Χριστού και λίγο πριν έλθει ο Χριστός, δεικνύοντας τα τραγικά αδιέξοδα εκείνης της εποχής τα οποία ζούμε και σήμερα. Εκείνη την εποχή ο Χριστός σταυρώθηκε και πέθανε πάνω στον Σταυρό. Ο φόβος και η απελπισία κυρίευσε τους πάντες, ακόμα και τους Αποστόλους. Όλοι θεώρησαν ότι ο Χριστιανισμός τελείωσε και έσβησε ταυτόχρονα με τη γέννηση του. Όμως τρεις ημέρες μετά η απελπισία και ο φόβος εξαφανίστηκαν. Ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών και η αλήθεια έλαμψε σε όλα τα πέρατα της Οικουμένης. Ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών δεικνύοντας ότι υπάρχει ελπίδα σωτηρίας για τον άνθρωπο. Ο Θεάνθρωπος ήλθε και ανέτρεψε τα πάντα.

Ο Εσταυρωμένος Χριστός είναι η Ρωμισύνη μέσα στην Τουρκία. Η Ανάστασίς Του δεν θα είναι μόνο για τους Ρωμιούς της Τουρκίας αλλά για το καλό όλης της ανθρωπότητας

Πηγή:ioannis-kapodistriass.blogspot.com